

H. C. Andersen: Eventyr 173: Talismanen. Smaahistorier II (1836) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H. C. Andersen: Eventyr 173: Talismanen. Småhistorier II (1836) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Talismanen. En Prinds og en Prindsesse levede endnu i deres Hvedebrødsdage. De følte sig saa overordentlig lykkelige; kun een Tanke foruroligede dem, det var den: mon vi alletider blive saa lykkelige som nu. Derfor ønskede de at eie en Talisman, ved hvilken de kunde sikkre sig imod enhver Utilfredshed i Ægtestanden. Nu havde de ofte hørt tale om en Mand, som boede ude i Skoven og af alle Folk var anseet for sin Viisdom; i enhver Nød og Forlegenhed vidste han at raade til det Bedste. Prindsen og Prindsessen begave sig ud til ham og fortalte hvad der laae dem paa Hjertet. Da den vise Mand havde hørt det, svarede han: "Reis igjennem alle Verdens Lande, og hvor I da træffe et Par ret tilfredse Ægtefolk, beder dem om et lidet Stykke af det Linned, de have paa Kroppen, naar I faae det, saa bærer det altid paa Eder. Det er et probat Middel." Prindsen og Prindsessen rede afsted og snart hørte de en Riddersmand nævne, der med sin Kone skulde leve det allerlykkeligste Liv. De kom op paa Slottet, spurgte dem selv ad, om de i deres Ægteskab vare saa særdeles tilfredse, som Rygtet sagde. "Ja vist!" blev der svaret, "paa det ene nær, at vi have ingen Børn!" Her var altsaa Talismanen ikke at finde, og Prindsen og Prindsessen maatte reise videre for at opsøge fuldkommen tilfredse Ægtefolk.	Talismanen. En prins og en prinsesse levede stadig i deres hvedebrødsdage. De følte sig så overordentlig lykkelige; kun en tanke foruroligede dem, det var den ne: mon vi altid vil blive så lykkelige som nu? Derfor ønskede de at eje en talisman, ved hvilken de kunne sikre sig imod enhver utilfredshed i ægte skabet. Nu havde de ofte hørt tale om en mand, som boede ude i skoven og af alle folk var anset for sin visdom; i enhver nød og forlegenhed vidste han at råde til det bedste. Prinsen og prinsessen begav sig ud til ham og fortalte hvad der lå dem på hjertet. Da den vise mand havde hørt det, svarede han: "Rejs igennem alle verdens lande, og hvor I da træffer et par ret tilfredse ægtefolk, bed dem om et lille stykke af det tøj, de har på kroppen, og når I får det, så bær det altid på jer. Det er et virkningsfuldt middel." - Prinsen og prinsessen red afsted og snart hørte de nævne en riddersmand, der med sin kone skulle leve det allerlykkeligste liv. De kom op på slottet, spurgte dem selv v, om de i deres ægteskab var så særdeles tilfredse, som rygtet sagde. "Ja vist!" blev der svaret, " – bortset fra, at vi ingen børn har!" Her var altså talismanen altså ikke at finde, og prinsen og prinsessen måtte rejse videre for at opsøge fuldkommen tilfredse ægtefolk.

De kom derpaa til en Stad, i hvilken, hørte de, boede en ærlig Borgermand, der med sin Kone levede i største Eendragtighed og Tilfredshed. Til ham gik de hen og spurgte ligeledes, om han i sit Ægteskab virkelig var saa lykkelig, som Folk sagde. "Ja, det er jeg!" svarede Manden, "min Kone og jeg leve det bedste Liv med hinanden, havde vi kun ikke saa mange Børn, de give os megen Sorg og Bekymring!" - Hos ham var altsaa heller ikke Talismanen at finde, og Prindsen og Prindsessen reiste videre igjennem Landet, spurgte allevegne efter tilfredse Ægtefolk, men ingen meldte sig.

En Dag, som de rede langs Mark og Eng, bleve de vaer, ikke langt fra Veien, en Hyrde, som nok saa lystigt blæste paa Skalmie. Paa samme Tid saae de, komme hen til ham en Kone med et Barn, paa Armen og en lille Dreng ved Haanden. Saasnart Hyrden saae hende, gik han hende imøde, hilste og tog det lille Barn, som han kyssede og kjælede for. Hyrdens Hund kom hen til Drengen, slikkede hans lille Haand, gjøede og sprang iveiret af Glæde. Imidlertid satte Konen tilrette Potten, hun havde bragt med og sagde: "Fa'er, kom nu og spiis!" Manden satte sig og tog for sig af Retterne, men den første Bid fik det lille Barn, den anden delte han med Drengen og Hunden. Alt dette saae og hørte Prindsen og Prindsessen, de gik nu nærmere, talte til dem og sagde: "I ere dog ret hvad man kalder lykkelige og veltfredse Ægtefolk?"

"Ja, det ere vi!" svarede Manden, "Gud være lovet! ingen Prinds og Prindsesse kunne mere være det, end vi!"

"Nu saa hør", sagde Prindsen, "viis os en Villighed, som I ikke skulle komme til at fortryde. Giv os et lille Stykke af det Linned, I have paa Kroppen!"

Ved denne Tiltale saae Hyrden og hans Kone underligt paa hinanden; tilsidst sagde han: "Gud veed, gjerne vilde vi give Eder, og det ikke blot et lille Stykke men endogsaa hele Skjorten og Særken, havde vi bare nogen, men vi eie ikke en Trevl!"

Saa maatte da Prindsen og Prindsessen med uforrettet Sag reise videre. Endelig bleve de kjede af denne lange forgjæves Omflakken og vendte derfor hjemad. Da de nu kom forbi den

De kom **så** til en **by** **hvor** **der**, hørte de, boede en ærlig borger, der med sin kone levede i største **overensstemmelse** og tilfredshed. Til ham gik de hen og spurgte, **på samme måde**, om han i sit ægteskab virkelig var så lykkelig, som folk sagde. "Ja, det er jeg," svarede manden, " – **min** kone og jeg lever det bedste liv med hinanden, havde vi **bare** ikke så mange børn, de giver os megen sorg og bekymring!" - Hos ham var altså heller ikke talismanen at finde, og prinsen og prinsessen rejste videre igennem landet, spurgte allevegne efter tilfredse ægtefolk, men ingen meldte sig.

En dag, som de red langs mark og eng, blev de opmærksomme på en hyrde, som nok så lystigt blæste på sin skalmeje **ikke** langt fra vejen, På samme tid så de en kone komme hen til ham med et barn på armen og en lille dreng ved hånden. Så snart hyrden så hende, gik han hende i møde, hilste og tog det lille barn, som han kyssede og kælede for. Hyrdens hund kom hen til drengen, slikkede hans lille hånd, gøede og sprang i vejret af glæde. Imidlertid satte konen **den** **potte** hun havde medbragt **til rette** og sagde: "Far, kom nu og spis!" Manden satte sig og tog for sig af retterne, men den første bid fik det lille barn, den anden delte han med drengen og hunden. Alt dette så og hørte prinsen og prinsessen, de gik nu nærmere, talte til dem og sagde: "I er **vel** hvad man kalder lykkelige og veltfredse ægtefolk?"

"Ja, det er **vi**!" svarede manden. "Gud være lovet! Ingen prins og prinsesse kunne **være** **det** mere end vi!"

"Nu så hør", sagde Prinsen, "**gør** os en **lille tjeneste**, som I ikke skulle komme til at fortryde. Giv os et lille stykke af det **tøj**, I har på kroppen!"

Ved denne tiltale så hyrden og hans kone underligt på hinanden; til sidst sagde **hyrden**: "Gud ved, gerne ville vi give jer, og det ikke blot et lille stykke **men** også vores skjorte og **kjole**, **hvis vi** bare **havde** nogen, men vi ejer ikke en trevl!"

Så måtte da prinsen og prinsessen med uforrettet sag rejse videre. Endelig blev de kede af denne lange forgjæves omflakken og vendte derfor hjemad. Da de nu kom forbi den vise

vis Mands Hytte, skjændte de paa ham, fordi han havde givet dem et saa daarligt Raad. Hele deres Reise-Historie fik han at vide. Da smilede den vise Mand og sagde: "Have I virkeligt reist saa forgjæves? Komme I ikke hjem, rige paa Erfaring?" "Ja," svarede Prindsen, "det har jeg erfaret, at Tilfredshed er et sjældent Gode paa denne Jord!" "Og jeg har lært", sagde Prindsessen, "at man, for at være tilfreds, behøver ikke andet, end netop - at være tilfreds!" Derpaa gav Prindsen Prindsessen Haanden, saa paa hinanden med et Udtryk af den inderligste Kjærlighed, og den vise Mand velsignede dem og sagde: "I Eders Hjerte have I fundet den sande Talisman! Vogt den omhyggeligt, og aldrig i Evighed skal da Utilfredshedens onde Aand faae Magt over Eder!"	mands hytte, skændte de på ham, fordi han havde givet dem et så dårligt råd. Hele deres rejsehistorie fik han fortalt. Da smilede den vise mand og sagde: "Har I virkeligt rejst så forgæves? Kommer I da ikke hjem og er rige på erfaring?" "Ja," svarede prinsen, "dette har jeg dog erfaret: at tilfredshed er et sjældent gode på denne jord!" "Og jeg har lært," sagde prinsessen, "at man, for at være tilfreds, ikke behøver andet end netop – at være tilfreds!" Derpå gav prinsen så prinsessen hånden, så på hinanden med et udtryk af den inderligste kærlighed, og den vise mand velsignede dem og sagde: "I jeres hjerter har I fundet den sande talisman! Vogt den omhyggeligt, og aldrig i evighed skal da utilfredshedens onde ånd få magt over jer!"
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©